

net sige ja til det via EU, er positivt, og det viser jo i virkeligheden en måde, hvorpå Den Vesteuropæiske Union kan komme til at spille en central rolle uden at være en del af EU.

Dér kommer jeg så til mit næste svar på et af spørgsmålene, som fru Annette Just stillede. Jeg er ikke overbevist om, at regeringskonferencen ender med, at man bare inkorporerer Den Vesteuropæiske Union i EU. Nej, jeg tror faktisk, man i stor stil vil fastholde den struktur, som man ser i dag, hvor man diskuterer forsvarspolitik i EU, men hvor man bruger Den Vesteuropæiske Union til at sige: Jamen o.k., så kan I være den operative del, der kan gennemføre nogle af tingene. Jeg tror, det meget nemt kan ende på den måde. Det er jo nogle af de tanker, som bl.a. den britiske regering gør sig i forbindelse med regeringskonferencen.

Og så til hr. Keld Albrechtsen: Nej, det kan ikke undre, at jeg ikke kan forstå tankerne i Enhedslistens beslutningsforslag; det undrer sådan set heller ikke mig. Jeg har virkelig forsøgt at sætte mig hen og sige: Jamen hvad er det, Enhedslisten vil nå med det her? Hvad er det, der kan gavne Danmark ved det, Enhedslisten foreslår? Og jeg kommer altså til det slutresultat, at når vi taler om, hvordan vi skal organisere det europæiske forsvar, og hvordan Danmark skal være placeret i forhold til det, så har det, Enhedslisten foreslår, en skadelig virkning, fordi man ønsker ikke, at Danmark skal deltage i debatten. Og det, vi ønsker, er jo, at Danmark og den danske regering i forbindelse med regeringskonferencen skal være med til at præge det europæiske forsvar, og hvordan det skal fungere i forhold til de opgaver, der kommer i Europa. Og det forsøger Enhedslisten at forhindre regeringen i.

Så vi er meget interesserede i og håber meget på, at regeringen vil være en aktiv deltager i forbindelse med regeringskonferencen, også når vi diskuterer, hvordan Den Vesteuropæiske Union skal udvikles.

Gert Petersen (SF):

Det er virkelig nyt for mig, at en beslutning om at fjerne antipersonelminer er taget af Den Vesteuropæiske Union.

Den er taget af Ministerrådet i EU, udenrigsministrene har været med til at tage den. Og i beslutningen står, at man, hvis man vil, kan anmode Vestunionen om at være behjælpelig med udførelsen af opgaven. Foreløbig er de ikke kommet i gang med det, foreløbig har Vestunio-

nen ikke fjernet en eneste antipersonelmine; så succesen ligger sådan lidt ude i fremtiden. Og det er altså ikke Vestunionen, der har taget den beslutning.

Men i øvrigt vil jeg sige, at jeg er lidt i klemme, fordi jeg egentlig havde tænkt mig – og jeg vil nu fastholde det – at tage stilling til Enhedslistens beslutningsforslag, og så må vi klare en masse andre debatter på korte bemærkninger.

Vi er i Socialistisk Folkeparti helt enige med Enhedslisten om principperne bag og sigtet med forslaget, selv om jeg nok synes, at sidste halvdel, som oven i købet har givet forslaget navn, er malet med lovlig bred pensel og hastige penselstrøg.

Første del af forslaget er det, vi hidtil har diskuteret, og det handler jo om, at Danmark skal opretholde det nej til Vestunionen, som ligger i det nationale kompromis. Og vi er naturligvis tilfredse med, at vi altså skal arbejde sammen med Enhedslisten – og at den vil arbejde sammen med os – om at sikre denne del af det nationale kompromis.

Det er godt, for jeg er ikke et øjeblik i tvivl om – det har vi også allerede kunnet mærke her – at vi kommer ud for et ganske voldsomt pres for at få omgjort beslutningen. Men det er jo netop det nationale kompromis' fortjeneste, at den kun kan omgøres ved en folkeafstemning og ikke her i Folketinget. Og jeg er helt overbevist om, at hvis det skulle blive aktuelt, så vil befolkningens flertal, uanset om et stort flertal her i Folketinget ville omgøre beslutningen, tage en anden stilling, ligesom tilfældet var i juni 1992. Man vil ikke være med i en ny militærblok som Vestunionen; det er jeg helt sikker på.

ISF vender vi os også imod en sammenlægning af Vestunionen og Den Europæiske Union – naturligvis. Jeg skal minde om, at da det danske Folketing udarbejdede et memorandum forud for Maastricht-forhandlingerne, sagde man, at Danmark ikke ville acceptere en forsvarspolitisk eller en militær dimension i EF eller EU, eller hvad det nu skulle hedde.

Det blev så fraveget under selve forhandlingerne, og Danmark accepterede det alligevel, men det var altså det, man var startet med fra det store flertal i dette Folketing, og derfor var det, der skete op til den 18. maj, at Danmark så alligevel fastholdt eller vendte tilbage til dette forbehold, som oprindeligt altså også var udtrykt af forsamlingen her. Og der må ligge grundige overvejelser bag.